

brengen en ik ben overtuigd, dat het ons daarbij aan medewerking van de Vereeniging tot bevordering van het ziekenhuiswezen niet zal ontbreken. Zie ik goed, dan zullen wij daardoor ook een stap nader komen tot oplossing van het vraagstuk betreffende de opleiding van specialisten. Aan het recht om in een ziekenhuis als specialist toegelaten te worden, zal men eischen kunnen verbinden.

Amsterdam, 21 Januari 1922.

CH. BLES.

## II.

De in het *Tijdschrift* van 21 Januari vermelde nota komt tot deze slotsom (bldz. 330 onderaan): „Dat niet de weg gevolgd kan worden door de S.O. in de Maatschappij aangeprezen: de vrije specialistenkeuze, maar dat de vrije ziekenhuiskeuze een recht is, dat aan iederen zieke moet worden toegekend”. Deze nota heeft in de ledenvergadering der vereeniging tot bevord. van het ziekenhuiswezen een punt van bespreking uitgemaakt en werd ten slotte met algemeene stemmen goedgekeurd en gepubliceerd in het maandschrift *Het Ziekenhuis*. Dit laatste is zeker geschied om haar ook onder de oogen te brengen van ziekenhuisbesturen, die volgens deze commissie „de verantwoordelijkheid dragen voor het wel en wee (dus ook voor de behandeling) van den zieke”. En verder kan wegens die verantwoordelijkheid geen vrije specialistenkeuze bestaan; het is zoo duidelijk als glas! Verder neemt de commissie aan, dat onder verpleegkosten ook verstaan wordt de betaling van het ziekenhuispersoneel (selbstverständlich) met inbegrip van die der geneeskundigen (bldz. 328). Het ziekenhuisbestuur stelt specialisten aan voor de 3de kl. zieken en deze toestand is door de specialisten tot nu toe nooit aangevchten! (bldz. 329) enz. enz. Ik kan wel zeggen, dat, indien de slotsom van bovengenoemde commissie hier in Friesland in toepassing zou worden gebracht (het aanstellen van vaste geneeskundigen voor de behandeling van 3de kl. zieken), ik snel zou bedanken voor de Nederl. Maatschappij tot bevordering der geneeskunst, teneinde onbelemmerd het eventueele nadeel van dergelijke toepassingen te kunnen reduceeren. Ik begrijp niet, dat een geneeskundige vereeniging tot bevordering van het ziekenhuiswezen zoo'n nota met algemeene stemmen kon goedkeuren; of bestaat die vereeniging misschien uitsluitend uit artsen verbonden aan ziekenhuizen, die met toepassing van dit besluit gevrijwaard zijn voor „vrije specialistenkeuze”?

Leeuwarden, 22 Januari 1922.

D. A. DE GROOT.

## DE GENEESHEER EN DE VERPLEGING.

Naar aanleiding van de in dit *Tijdschrift* van 21 Januari aangehaalde redevoering van mej. VAN HULST zou ik het volgende willen opmerken:

Door vele studenten in de geneeskunde wordt ook sedert lang de behoefte gevoeld, om de ziekenverpleging van meer nabij te leeren kennen en zelf eenigen tijd practisch als verpleger (verpleegster) in een ziekenhuis te werken. Er zijn dan ook reeds stappen in die richting gegaan: In de zomervacantie van 1921 hebben 5 Leidsche en 2 Amsterdamsche vrouwelijke studenten, waaronder ondergeteekende, 4 weken lang als verpleegster, *niet als assistente*, gewerkt in de Diaconesseninrichting (Overtoom) te Amsterdam. Het plan daartoe is uitgegaan van zr. C. OLIE, hoofdverpleegster van die inrichting, die wij daarvoor dan ook zeer dankbaar zijn, omdat zij ons ruimschoots in de gelegenheid heeft gesteld, in dien betrekkelijk korten tijd veel practische kennis op te doen en — wat misschien later voor ons nog meer noodig is — het werk van een verpleegster naar waarde te leeren beoordeelen.

Ook dit jaar zal er in de zomervacantie voor een beperkt aantal vrouwelijke studenten in de geneeskunde weer gelegenheid bestaan, eenige weken daar te werken. Er is dus reeds een begin in de door mej. VAN HULST bedoelde richting gemaakt. Welk ziekenhuis volgt het goede voorbeeld en wie neemt het initiatief, om ook voor mannelijke studenten, die dit wenschen, een dergelijke gelegenheid te scheppen?

Amsterdam, 22 Januari 1922.

M. VAN SON, *Med. Cand.*